

ת"פ 38566/03/13 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, צביקה אלברט

בית משפט השלום בכפר סבא

15 יוני 2016

ת"פ 38566-03-13 מדינת ישראל נ' אלברט

לפני	כב' השופט מיכאל קרשן המאשימה	מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז המרכז עו"ד שחף קלינמן שמעוני
נגד	הנאשם	צביקה אלברט ע"י ב"כ עו"ד רויטל קוצר

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נתנאל בוג'ו

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד רויטל קוצר

גזר דין

גזר הדין, שאינו כולל פרטים מזהים אודות נפגעת העבירה, מותר בפרסום.

1. הנאשם, צביקה אלברט יליד 1946, הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני בו נתקשרו הצדדים בעקבות הליך גישור שנוהל לפני כב' השופט חגי טרסי, בביצוע עבירה של **מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים**, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "**החוק**").

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם מתגורר בבית צמוד קרקע ביישוב פלוני. בתקופה הרלוונטית התגוררה קטינה ילידת 2004 (להלן - "**הקטינה**"), עם משפחתה, בשכנות לנאשם. הקטינה נהגה להגיע לבית הנאשם ולצפות בטלוויזיה. בחלק מן המקרים שהתה הקטינה לבד עם הנאשם.

במועד לא ידוע בין החודשים ספטמבר 2012 - מרץ 2013, בעת שהקטינה למדה בכיתה ג', פגשה הקטינה את הנאשם סמוך לביתה. הנאשם שאל את הקטינה אם היא רוצה להגיע לביתו והיא נענתה בחיוב. במהלך שהותם בבית הנאשם אמר הנאשם לקטינה כי הוא רוצה לנשק את איבר מינה.

במועד לא ידוע בין השנים 2009 - מרץ 2013, הגיעה הקטינה לבית הנאשם, והשניים התיישבו בסלון וצפו בטלוויזיה. בשלב מסוים הכניס הנאשם ידו דרך הפתח העליון של חולצת הקטינה, שפשף ידו בחזה, הוריד את ידו מתחת לחולצתה לעבר איבר מינה, ושפשף ידו באזור איבר מינה מתחת למכנסיה. הקטינה בקשה מהנאשם להפסיק כי הדבר לא נעים לה, והנאשם הפסיק את מעשיו.

2. כאן המקום לציין כי ההסדר הדיוני נקשר בין הצדדים בעיצומה של פרשת התביעה, ואף לאחר שהקטינה החלה להעיד בבית המשפט. עדותה של הקטינה קשתה עליה מאוד, והיא הופסקה עוד במהלך החקירה הראשית נוכח התרשמותי כי הדבר גורם לה לנזק.

שלב הטיעון לעונש

3. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות.

4. במסגרת ההסדר הדיוני נתקבלו אודות הנאשם תסקירים מטעם שירות המבחן ונערכו לו גם שתי חוות דעת והערכת מסוכנות. דחיתי את בקשת המאשימה לערוך לקטינה תסקיר נפגע עבירה, בעיקר משום שעניין זה (להבדיל מחוות הדעת המקצועיות האחרות) לא סוכם בין הצדדים במסגרת המו"מ שהוביל לבסוף להתקשרות בהסדר הדיוני. עוד התקבלה בעניינו של הנאשם חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות.

5. מהערכות המסוכנות שנערכו לנאשם עולה כי הנאשם אוזח בעמדה קורבנית ואינו לוקח אחריות על עבירת המין שביצע. הנאשם מתקשה להודות בפני עצמו בביצוע המעשים, אותם הוא תופס כמנוגדים לאפיוני אישיותו. הוזכר כי הנאשם עבר בתחילת הדרך ניסיון אובדני ואפשר שזה קשור לקונפליקט בין דימויו העצמי לתיוגו כעבריין מין. ההליכים הפליליים מהווים גורם מרתיע ביותר עבור הנאשם. מעריכת המסוכנות סבורה כי נראה שהנאשם סובל מפדופיליה גרסיבית, במסגרתה המשיכה המינית הדומיננטית היא לנשים בוגרות אך בשל מצבי דחק הועתקה המשיכה המינית לילדה הנפגעת. בשל השילוב בין הפקטורים הסטאטיים והדינאמיים נקבעה תחילה בעניינו של הנאשם מסוכנות מינית נמוכה - בינונית.

בחלוף שנה מן הבדיקה הראשונה נפגשו מעריכי המסוכנות פעם נוספת עם הנאשם, וכן עם אשתו, והובא בחשבון הטיפול שהנאשם עובר במרכז "התחלה חדשה". אף שגם הפעם הנאשם לא הודה באמת בבעייתיות בתחום המיני, זוהתה אצלו אסטרטגיה ריאלית להימנע ממצבי סיכון (הנאשם לא נשאר לבד עם קטינים, קטינים לא נשארים לישון בביתו), ובכל מקרה מעגל הקורבנות הפוטנציאלי קטן ביותר ואפשרויות הניצול מינימאליות. לפיכך, בסופו של דבר נקבעה לנאשם רמת מסוכנות נמוכה.

6. מהתסקירים שהוגשו אודות הנאשם (ארבעה במספר) עולה התפתחות ביחסו של הנאשם לביצוע העבירה. בתחילת הדרך ביטא הנאשם הכרה פורמאלית בלבד באחריותו למעשה המיני בקטינה, אך בהמשך הדרך, בהדרגה וכפועל יוצא של הטיפול שעובר הנאשם במרכז "התחלה חדשה", החל הוא להפנים באופן איטי את אחריותו למעשה עליו הוא נותן את הדין. בתסקירים צוינו בעיות הבריאות הקשות מהן סובל הנאשם. שירות המבחן, בעצה אחת

עם מדריכו של הנאשם במסגרת הטיפולית, המליץ לגזור על הנאשם עונש מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות, וזאת לצד צו מבחן שבמסגרתו תופעל תכנית לשיקום מונע, בהתאם להוראות חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין.

7. הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם מתאים (במגבלות) לבצע עבודות שירות, וקבע את תנאיה.

8. לעונש העידה ב"כ הנאשם את אשת הנאשם, אשר הביעה תמיכה מלאה בקטינה ובבני משפחתה, ובקשה את רחמי בית המשפט על בעלה. אשת הנאשם תיארה באופן מוחשי את קשיי הנאשם וחוליו, וכן את הימנעותו לאורך זמן מכל מגע עם ילדים.

9. המאשימה הגישה הצהרת נפגע עבירה (תע/1), שרשמה אם הקטינה. במסמך נוגע ללב תיארה אם הקטינה כיצד השתנו חיי המשפחה מקצה לקצה לאחר גילוי הפגיעה בבתה. לדברי האם, הקטינה שינתה התנהגותה, היא בוכה בלילות וחוששת שמישהו יפגע בה שוב. תקופה ארוכה נמנעו ההורים מלשלוח את הקטינה לבית הספר לבדה משום פחדה מהנאשם. הקטינה לא הסכימה שהוריה ימוש ממה. ההורים עצמם חשים תחושות אשמה על שאירע. תואר גם הניסיון לשלב את הקטינה בטיפול ייעודי לנפגעי עבירות מין, והקושי של הקטינה לקבל את הצורך שלה בטיפול - שהרי לא עשתה דבר. אם הקטינה העריכה כי תוצאות מעשה העבירה ילוו את בני המשפחה עוד שנים רבות. להצהרת האם צורפו ציורים שציירה הקטינה, בהם עולות תחושות בדידות וחוסר אונים.

תמצית טענות הצדדים

10. ב"כ המאשימה, עו"ד שחף קלינמן שמעוני, בקשה להשמיע בבית המשפט את קולה של הקטינה. התובעת עמדה בטיעוניה על הפגיעה החמורה והקשה שפגע אדם מבוגר בילדה כבת שמונה, ובקשה לתת לפגיעה זו ביטוי עונשי הולם. לדברי התובעת, קשה לראות התקדמות רבה של הנאשם בטיפול אותו הוא עובר מזה שנתיים, ועל כן במקרה זה אין לדעתה הצדקה לסטות ממתחם העונש ההולם לצרכי שיקום. על בית המשפט לשקף בגזר הדין את הסלידה ממעשי הנאשם ובכך להגן על הקורבן בפועל ועל קורבנות בכוח. התובעת הפנתה גם לכך שבעבירה בה הורשע הנאשם קיימת ענישת מינימום.

הוגשה פסיקה לעונש.

11. ב"כ הנאשם, עו"ד רויטל קוצר, התרכזה בטיעוניה בהליך הטיפול הממושך שעובר הנאשם. עוד ציינה הסנגורית את הודאתו של הנאשם בשלב שחסך את המשך עדות הקטינה (ועדויות קטינים נוספים בני משפחתה) ומשקף לקיחת אחריות וחרטה. עוד ציינה הסנגורית כי הסדר הטיעון הוא פועל יוצא של קשיים ראייתיים משמעותיים. לדעת ב"כ הנאשם, הציבור כולו, ולא רק הנאשם, יצא נשכר מן העונש שהציע שירות המבחן במקרה זה - עונש שמאפשר את המשך הטיפול בנאשם ואין בו כדי להסיגו לאחור.

בסיכומו של דבר בקשה הסנגורית לסטות במקרה זה ממתחם העונש ההולם לצרכי שיקום, ומטעמי בריאות.

ההגנה הגישה פסיקה לעונש (נע/3), מסמך מאת "התחלה חדשה" (נע/1) ומסמכים רפואיים (נע/2).

12. הנאשם בדברו האחרון לעונש בכה וביקש סליחה ורחמים על המעשה "הנבזה", כדבריו, שעשה.

דין והכרעה

13. הנאשם, כיום בן 70 ואז כבן 67, פנה בהזדמנות אחת לבת שכניו הקטינה, שלמדה אותה עת בכיתה ג', ואמר לה שהוא רוצה לנשק את איבר מינה. בהזדמנות אחרת, בעת שהקטינה שהתה בבית הנאשם על פי הצעתו, והשניים צפו בטלוויזיה, הכניס הנאשם את ידו מתחת לבגדיה של הקטינה, שפשף את חזה ושפשף את ידו באזור איבר מינה. הקטינה בקשה מהנאשם להפסיק כי הדבר לא נעים לה, והנאשם הפסיק את מעשיו.

14. לפנינו מעשה של פגיעה מינית שפגע אדם מבוגר בילדה קטנה. אמנם הפגיעה אינה ברף חומרה גבוהה, אך היא בוצעה תוך ניצול יחסי שכנות ואמון.

15. בית המשפט העליון חזר וקבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי יש להחמיר בדינם של עברייני מין, בפרט כאשר העבירות מבוצעות כלפי קטינים שאינם מסוגלים להגן על עצמם. כך, למשל, סוכמו הדברים בע"פ 5484/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2009), פסקה 5 לפסק הדין:

"התכלית החברתית והמוסרית ביסוד דיני העונשין היא גם להגן על ערכי החברה ובראש ובראשונה על שלומם ושלמותם הגופניים והנפשיים של הקטינים חסרי הישע. העונשים שבית-המשפט גוזר על נאשמים צריכים לשקף את סלידתה של החברה מהמעשים המבחילים ולהרתיע כאמור עבריינים פוטנציאליים אחרים (ראו ע"פ 2677/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.4.2007); ע"פ 241/03 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.12.2005); ע"פ 6214/92 **פלוני נ' מדינת ישראל** (10.5.1993); ע"פ 77/92 **פלוני נ' מדינת ישראל** (8.12.1992)). ... תפקידו של בית-המשפט הוא להגן על ציבור הקטינים מפני עבריינות שבכוחה לטמא את גופם ולחלל את נפשם."

16. על העבירה בה הורשע הנאשם חלה הוראת סעיף 355 לחוק, לפיה לא יפחת עונשו של אדם שהורשע באותה עבירה, מרבע העונש המרבי שנקבע לה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מנימוקים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו. העונש המרבי הצמוד לעבירה לפי סעיף 348(א) לחוק הוא 7 שנות מאסר. לפיכך, העונש המזערי שיש להשית על הנאשם בגין ביצוע עבירת המין האחת שביצע הנאשם בקטינה, הוא 21 חודשי מאסר, וכפי שפסק בית המשפט העליון בע"פ 6662/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.3.2015), בעצם קביעת עונש מזערי על ידי המחוקק כמעין נקודת פתיחה - ניתנה דעתו בדבר חומרת עבירות המין.

עם זה, תקופת מאסר זו יכולה, על פי הפסיקה, להיות כולה או מקצתה על-תנאי [ע"פ 1867/00 גוטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 145 (2000)].

17. לצורך עיצוב מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם התחשבתי בעקרון ההלימה בין מעשה לעונש, בערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירה אותה ביצע הנאשם (הגנה פטרנליסטית על קטינים מפני מגע מיני עם מבוגרים, הגנה על חופש הרצון והבחירה החופשית, הגנה על שלמות הגוף וכבוד האדם של הקורבנות), ברמת הענישה הנוהגת (המוכרת לבית המשפט וכפי שהוגשה על ידי הצדדים) ובנסיבות ביצוע המעשים כאן (פגיעה של אדם קרוב תוך ניצול יחסי אמון; הפגיעה הופסקה מיד כשהקטינה בקשה זאת; הנזק שנגרם לנפגעת העבירה ולבני משפחתה, בין היתר כעולה מהצהרת הנפגע).

לאחר ששקלתי כל אלה באתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם הוא מאסר בפועל בין 12 ל-24 חודשים, וזאת כעונש עיקרי.

18. הנה כי כן הנאשם ראוי, על פי המתחם שקבעתי, לעונש מאסר בפועל, והשאלה המרכזית העומדת להכרעתי היא האם נכון במקרה זה לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם.

19. אודה ולא אבוש, התלבטתי במקרה דנן ביחס לתוצאה הראויה, ואם החלטתי בסופו של יום לקבל את עמדת ההגנה עשיתי זאת בשל הצטברותם של מספר נימוקים:

20. הנימוק הראשון הוא סיכויי השיקום. במסגרת תיקון 113 לחוק איפשר המחוקק לבית המשפט, שהתרשם כי הנאשם שלפניו השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו. הנאשם שלפניי טרם השתקם, אך לא ניתן לקבל את עמדת המאשימה כי סיכויי שיקומו אינם טובים. השיקום בעבירות מין עשוי להיות עניין מורכב ואיטי במיוחד, בין היתר בשל הסטיגמה הנלווית לאלו החוטאים בסוג זה של עבירות, אך אין פרוש הדבר שעברייני המין שהתקדמות שיקומו איטית יאובחן כמי שסיכויי שיקומו אינם טובים. ויכוח המקרה שלפניי, בו למרות חלוף זמן רב יחסית מאז החל הנאשם בטיפול במרכז "התחלה חדשה", רק לאחרונה החל להיפתח ולהכיר בבעיותיו. והנה, למרות האמור, פחתה מסוכנותו המינית של הנאשם והיא עומדת כעת על מסוכנות נמוכה בלבד. עיון בחוות הדעת והערכת המסוכנות העדכנית של הנאשם מלמד כי העומד ביסוד ההחלטה להפחית את רמת המסוכנות הם הטיפול אותו עובר הנאשם - יחד עם האופן בו מתמודד הוא עצמו עם מצבי סיכון (ולטעמי גם זה חלק מהשיקום אותו הוא עובר).

הנה כי כן, ניתן בהחלט לומר כי המשך התהליך הטיפולי אותו עובר הנאשם יפחית ממסוכנותו ויקדם את שיקומו, ואין אפוא כל מניעה לגזור עליו עונש שיביא בחשבון את צרכי שיקומו. יובהר, בהקשר זה, כי מאסר לריצוי בפועל יקטע את מהלך השיקום הנוכחי של הנאשם, וללא ספק יסיגו לאחור באופן שאינו עולה בקנה אחד עם טובת הנאשם וטובת הציבור גם יחד.

עוד יצוין כי המחוקק ראה לנגד עיניו במפורש אפשרות של תכנית לשיקום מונע בקהילה בחסות שירות המבחן (סעיף 20ב לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006), על מנת להפחית ממסוכנותו המינית של עבריין מין. הצעת שירות המבחן לסייע לנאשם ולחברה בדרך זו מבטיחה פיקוח צמוד על הליך שיקומו של הנאשם ויש בה גם ערובה לביטחונה של החברה מפני חזרת הנאשם לביצוע עבירות מין.

21. הנימוק השני הוא מצבו הבריאותי והנפשי של הנאשם. מן המסמכים וחוות הדעת המקצועיות שהונחו לפני עולה כי לנאשם בעיות פיזיות ונפשיות קשות. הנאשם סבל וסובל משורה של בעיות בריאות. הוא חולה לב שעבר צינתורים לרבות צינתורי ראש. הוא סובל מאסטמה ומהפרעה חסימתית בינונית עד קשה בריאות. הוא מטופל בכדורים פסיכיאטריים עקב התקפי חרדה. עם גילוי המקרה עשה הנאשם ניסיון לפגיעה עצמית. התרשמתי מאדם חלש במיוחד. ספק בעיניי אם ישרוד מאסר מאחורי סורג וברית.

לאחרונה חידש בית המשפט העליון הלכה [ע"פ 4456/14 **קלנר ואח' נ' מדינת ישראל** (29.12.2015)], פסקה 218 לפסק דינו של כב' השופט פוגלמן בעניינו של לופליאנסקי], וקבע במפורש כי במקרים חריגים רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם לצרכים שאינם צרכי שיקום. באותו עניין הוכר במפורש החריג "הרפואי", שלפיו ניתן להקל מעבר לתחתית המתחם עם מי שחולה במחלה קשה או כזה שהמאסר עלול להסב לו סבל רב וייחודי.

שוכנעתי כי בנסיבות המיוחדות של המקרה שלפניי, ומתוך שתחתית מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם כאן קרובה לעונש שניתן לרצות בעבודות שירות, מן הראוי לאפשר לנאשם לרצות עונש מאסר שלא מאחורי סורג וברית.

22. הנימוק השלישי הוא צבר של שיקולים שאינו יכול להביא לסטיה לקולה ממתחם העונש ההולם, אך יש בו כדי להסביר מדוע הנאשם ראוי לעונש המצוי בתחתית המתחם. ואלה השיקולים: הודאתו של הנאשם בתחילת ההליך, באופן שמנע את המשך עדות הקטינה ועדותם של קטינים נוספים; חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ועד למועד מתן גזר הדין; גילו המבוגר של הנאשם; הפגיעה שספגה אשת הנאשם מאז גילוי המקרה; העדר עבר פלילי.

23. נוכח כל האמור לעיל החלטתי לסטות ממתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם ואני גוזר על הנאשם את העונשים שיפורטו להלן.

ברור כי ראוי להורות לנאשם לפצות את קורבן העבירה על הפגיעה שהסב לה הנאשם, ולא לחינם לא נשמעו מפי ההגנה כל טענות בעניין זה. למעלה מן הצורך יצוין כי אין ולא כלום בין יכולתו או אי יכולתו הכלכלית של נאשם לשלם פיצויים פליליים, לבין הצורך לשפות קורבנות עבירה שנפגעו כתוצאה ממעשיו [ע"פ 10102/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.9.2010)].

24. אני גוזר אפוא את דינו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר בפועל בן ששה חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות במשטרת נתניה, החל ביום 18.7.2016. על הנאשם להתייצב לריצוי העונש בשב"ס רמלה, באותו מועד בשעה 8:00.

ב. מאסר על תנאי בן 15 חודשים, והתנאי הוא כי בתקופה בת שלוש שנים לא יעבור כל עבירה לפי פרק י' סימן ה' לחוק.

ג. פיצוי בסך 30,000 ₪ לנפגעת העבירה. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.12.2016 ויועבר לקטינה, באמצעות אמה, באמצעות פרטים שתמציא המאשימה עוד היום. המאשימה תעדכן את אמה של נפגעת העבירה כי נפסק פיצוי לזכותה.

ד. צו מבחן למשך שנתיים בתנאי כי הנאשם יתמיד בתוכנית לשיקום מונע בקהילה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, ט' סיוון תשע"ו, 15 יוני 2016, במעמד הנוכחים.